



Les antiheroïnes prenen força amb 'Killing Eve'



Villanelle (Jodie Comer) i Eve Polastri (Sandra Oh), protagonistes de 'Killing Eve'.

Què és el que tenen en comú *The Sopranos* (HBO, 1999-2007), *Dexter* (Showtime, 2006-2013), *Breaking Bad* (AMC, 2008-2013) o *Mad Men*, (AMC, 2007-2015)? Un protagonista antiheroi. Un personatge que no segueix els estàndards habituals des dels inicis de la televisió, sinó que es podria definir com a malvat i que té una moral qüestionable. Malauradament aquestes sèries de ficció tenen un altre factor més en comú: tots ells són homes. En aquestes ficcions, el paper protagonista estava i en moltes ocasions segueix estant reservat per a un home. A finals dels anys 90, quan els canals de cable en subscripció van entrar a la producció de sèries, els directors i creadors van començar a arriscar en les trames i

ser transgressors, sobretot, en el que respecta els seus personatges masculins. En canvi, les dones seguien encasellades en un paper secundari totalment estereotipat sent la mare o la dona del protagonista. Una villana o una antiheroïna femenina era impensable. No és fins ara, gairebé dues dècades més tard, que es comencen a explorar també aquest tipus de transgressions en personatges femenins. **A partir de sèries com *Killing Eve* es trenca visiblement amb aquests rols clàssics masculins** a través dels seus dos personatges protagonistes, dues dones, i ens mostren el poder de la dona com a villana explorant la seva foscor interior.

Killing Eve (BBC America, 2018-) és una sèrie britànico-estatunidenca basada en la saga literària de Luke Jennings, titulada *Codename Villanelle* i finalment adaptada per a televisió per un repartiment completament femení i un equip de guionistes entre les quals trobem a Phoebe Waller-Bridge, Emerald Fennell, Suzanne Heathcote i Laura Neal en la pròxima quarta temporada. **Aquest thriller dramàtic ens parla de la història clàssica del gat i el ratolí, la persecució entre Eve Polastri (Sandra Oh) una exagent de l'MI5, el servei de seguretat de Regne Unit, i Villanelle (Jodie Comer), una sicària internacional** amb un humor excèntric, una ànima lliure que fa el que vol quan vol. Alhora, un altre personatge femení és Carolyn Martens (Fiona Shaw), una dona freda, calculadora i enigmàtica que té un càrrec de poder com a cap de la secció de Rússia de l'MI6, el servei d'intel·ligència secret que porta a terme activitats d'espionatge.

En els personatges masculins trobem a Niko Polastri (Owen McDonnell), el marit d'Eve, un personatge que pot recordar als papers anteriorment interpretats per dones, on el 90% de les seves escenes transcorren a la cuina o el dormitori. Podem dir que és "l'home florero" dels nous temps. D'altra banda, les dues protagonistes tenen cada una un home proper en un context professional. Per a Eve, és el seu company de treball, antic cap de secció de l'MI5, Bill Pargrave (David Haig) i per a Villanelle el seu contacte Konstantin Vasiliev (Kim Bodnia). Ambdues relacions són explícitament no sexuals, una cosa important de recalcar, ja que, en diverses ocasions se sol crear una tensió sexual entre companys de treball per disminuir el control i el domini de la dona sobre l'home. Però, en aquesta ocasió, la tensió sexual en *Killing Eve* és entre les dues protagonistes.



Per tant, coneixent l'argument de *Killing Eve* i l'evolució dels seus personatges podem distingir que darrere d'aquesta sèrie i del seu respectiu guió hi ha una dona que constantment ens assegura una mirada femenina en la trama. En el personatge de Villanelle, la representació del mal no està associada ni a la seva càrrega sexual ni a la posició familiar o social que ocupa, com en els típics melodrames o el *soap opera*. A més, no hi ha coartada psicològica ni moral per a les seves actuacions criminals: mata perquè li agrada.

Killing Eve destrossa les nostres expectatives d'una manera brillant i reinventa constantment el rol del villà, ja que la simpatia tan peculiar de Villanelle provoca que l'espectador es posi en moltes ocasions de la seva part, generant així dilemes morals. A més, aquesta sèrie obra un univers nou amb rols femenins no estereotipats, dones fortes amb caràcter que deixen enrere aquest paper caracteritzat per la dependència d'un home que ens havien estat inculcant des dels inicis de la televisió i el cinema. L'inici es caracteritza pels diàlegs rodons, sabem que estem presenciant una relació bastant tòxica entre les protagonistes, però continuem gaudint gràcies al seu humor britànic i la seva atractiva posada en escena. Tanmateix, la realització visualment estètica acompanya perfectament a aquesta sèrie d'espies que com la resta també té un clíxé: l'assassina sempre aconsegueix completar els seus objectius escapant indemne del lloc del crim.

Per últim, destacar la transcendència que ha tingut la sèrie fora de la petita pantalla. Com ja s'ha esmentat, introduint personatges principals femenins, però també minories racials i personatges LGTBI+. En aquest cas, Villanelle és obertament bisexual i s'allunya clarament de l'estereotip que tenen algunes ficcions de masculinitzar a les dones que senten atracció per altres dones i destaca per la seva elegància i la seva personalitat a l'hora de vestir. La seva atracció per Eve traspasa les pantalles més enllà del contingut sexual.

Killing Eve reivindica el feminisme, la multiculturalitat i la llibertat sexual. No és d'estranyar que una sèrie com aquesta compti amb nombrosos premis entre els quals es troben un premi Emmy a la millor actriu en una sèrie dramàtica a Jodie Comer (Villanelle), l'any 2019, un Globus d'Or a la millor actriu en una sèrie dramàtica a Sandra Oh (Eve), un Critics' Choice Television Award for Best Actress in a Drama Series a Sandra Oh, un TCA Award a la nova sèrie destacada *Killing Eve*, entre altres premis.

Yolanda Minero i Judith Martín